K.A. TUCKER

ZKROŤ MĚ

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2016 K. A. Tucker Books Ltd.
Translation © Lucie Majerová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu BREAK ME
vydaného v roce 2016
nakladatelstvím K.A. Tucker Books Ltd.
přeložila Lucie Majerová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-753-4

1

„Á do hajzlu, do hajzlu…“ Obcházím kolem jídelního stolu a držím se za břicho, protože se mi obrací žaludek. Marně se pokouším zahnat nevolnost, co mě přepadla po přečtení e-mailů.

Důvěrných zpráv, které jsem za žádných okolností neměla otvírat, jak mi Henry nařídil.

Už chápu proč.

Henry je snad… Hm… Násilník? Co přesně měl jeho právník Dyson na mysli, když psal, že ho chce Kiera žalovat za vynucený pohlavní styk? Co Henry své bývalé asistentce, navíc *vdané* asistentce, provedl? Krucinál!

Ať šlo o cokoli, nejspíš to stačilo, když jí nabídl dvě stě tisíc dolarů výměnou za mlčení. Přesně o tom se přece Henry bavil po telefonu s otcem, když jsem je nedávno zaslechla. Kiera je ta „politováníhodná záležitost“, kterou chtěl Henry rychle dořešit, což znamená, že o tom ví i jeho otec.

Je něco takového možné? Mohl by si ten krásný, komplikovaný muž, který mě první večer na Aljašce zachraňoval před pádem z mola a ani mě nepolíbil, když jsem se mu opilá vrhla do náruče, vzít nějakou ženu násilím?

Vždyť Henryho vlastně neznám. Jen si *namlouvám,* že ho znám. Upínám se k těm intimním chvilkám – kdy mě

nesl opilou do chatky, kdy mě v lese chránil a uklidňoval, když se objevil grizzly, nebo když se o mě staral, protože se mi na rozhoupané lodi udělalo nevolno – a přesvědčuju sama sebe, že by žádnou ženu nemohl znásilnit. Představuju si jeho krásnou tvář a dokonalé, vypracované tělo a říkám si, že tenhle muž by si *nikdy nemusel* brát násilím něco, co by mu každá poskytla dobrovolně.

Zasténám. Moje vzrušující letní únikovka, moje šance zapomenout na bolest, co mi způsobil Jed, moje naděje na útěk z dosahu manipulativní matky, i ten opojný oblak, v němž jsem se ocitla od první chvíle s Henrym – všechno je pryč! Všechno zmizelo po jediném ťuknutí na klávesnici.

Proč jsem ten e-mail četla? Proč jsem to nenechala být a nežila dál v blažené nevědomosti?

Ale jestli je pravda, co psal jeho právník, brzo se o tom nejspíš doslechnu víc a všichni kolem taky. A potom se začnou dívat na mě, jeho novou asistentku, jinak. Budou se dohadovat a ptát. Nepřinutil snad milionář a dědic sítě hotelů Wolf k něčemu i tuhle sekretářku? Nejsem další z politováníhodných „nedopatření“, o nichž se Henry baví se svým právním zástupcem? A kolik jich vlastně už bylo?

Co když si každý domyslí, že jsem se s Henrym vyspala?

Co když mě povolají jako svědkyni k soudu, kde budu pod přísahou? Nezbyde mi než přiznat, že jsem s ním měla styk, ale že nešlo o žádné násilí, nýbrž o dobrovolný styk – *velmi* dobrovolný – a potom se to objeví ve všech médiích! Matka i všichni z Greenbanku si to přečtou v novinách, budou mluvit o tom, že jsem měla intimní poměr s násilníkem Henrym Wolfem, a reverend Enderbey v nedělním kázání důkladně probere, jak jsem se nechala svést ďáblem.

„A do hajzlu!“ Už se sotva můžu nadechnout, jak se mi hrudník stahuje v panice.

Já to prostě nechápu! Henry je skutečně bojovný až agresivní a na veřejnosti se dokáže chovat jako pitomec,

ale v soukromí mi nikdy neublížil a neudělal nic, co bych nechtěla nebo co bych si neužívala. Co se tedy skutečně stalo mezi ním a Kierou? Musí se nutně vyspat s každou svou asistentkou? Nebo mu řekla „ne“ a on to nepřijal?

Bože! Zděšeně vyjeknu, protože do ticha chaty Penthouse číslo jedna najednou zazvoní pracovní telefon, což mě okamžitě paralyzuje.

Na tuhle linku může volat jenom jediný člověk.

Nechám telefon zazvonit jednou… podruhé… potřetí. Jestli ho rychle nezvednu, pochopí, že jsem četla ty zapovězené maily. Mělo by mě to vůbec trápit? Copak nemám právo být zhnusená a necítit se provinile? Jistěže mám!

Ledaže by šlo o nějaké nedorozumění, jak mi našeptává hlásek vzadu v hlavě. Ledaže by nic z toho nebyla pravda.

Ovšem to nezjistím, pokud se budu vyhýbat jeho telefonátům.

„Vezmi to, Abbi,“ nařídím si šeptem a jdu k psacímu stolu, kde jsem nechala mobil. Kde mi taky Henry včera ráno roztáhl nohy. Panebože, je to jenom jeden den, co mě tady svlíkl! A to pro něj pracuju akorát týden. Zdá se to jako věčnost po tom, co všechno už jsme spolu prožili. Jako bych ve chvíli, kdy se mě Henry dotkl, propadla králičí dírou do jiné reality, kde čas nebo rozum nehrají roli.

Jediné, na čem mi záleželo, byl žhavý, nevázaný sex se šéfem.

Jenže teď mě to vyhodilo zpátky do světa, kde vládne zmatek, panika a zdrcující zklamání.

„Haló? Ahoj, jak je?“ Rychle našpulím rty, abych přestala blábolit, což dělám vždycky, když znervózním.

„Potřebuju tě tady v lobby, a hned.“ Do uší mi zahučí Henryho hluboký melodický hlas, ovšem teď spíš úsečný, jako vždy, když spolu mluvíme na veřejnosti, ne ten zastřený, který mě rozechvívá do morku kostí.

Je mi jasné, co bych měla odpovědět. *Jistě, pane Wolfe, hned tam budu.* Měla bych popadnout svoje věci a běžet za ním. Ale když otevřu pusu, přemůže mě naléhavá potřeba dožadovat se pravdy. Toho chlapa jsem si přece pustila do sebe. Dala jsem mu něco velmi intimního, čeho jsem si vážila. Dala jsem mu *sebe.* Mám snad právo vědět, jestli mě to v blízké budoucnosti semele taky, jenom proto, že on provedl něco ohavného.

„Abbi!"

Nadskočím, když štěkne do telefonu. „Ano?"

„Slyšelas mě?"

Tohle se na debatu po telefonu nehodí. „Uvidíme se za pár minut."

„Ne, já tady nebudu. Chci, abys za mě uvítala reportérku z magazínu *Luxury Travel*."

Zamračím se. „Roshanu Mafi?" Krasavici, které nechal na pokoj donést květiny s jeho osobním, ručně psaným věnováním? Myslela jsem, že všechny VIP novináře hodlá uvítat sám.

„Jo, jasně," zavrčí otráveně. Slyším, jak jeho polobotky klapou po prázdné chodbě. Nejspíš je někde na patře pro personál, kde je teď ticho a kroky se rozléhají.

„V kolik hodin dorazí?"

„Jak to mám sakra vědět?" odsekne Henry, ale hned vzdychne. „Zeptej se Belindy. Já si musím vyřídit pár hovorů."

V diáři nic takového nemá, protože tenhle čas si vyhradil na vítání důležitých hostů. Jeden z těch telefonátů bude tedy nejspíš s jeho právníkem – Henry je očividně vystresovaný.

„Neměla by ji uvítat radši Belinda?"

„Ne. Ty dvě se před pár roky nepohodly. Roshana Belindu nesnáší."

Protočím oči a na detaily se radši neptám. „Tak fajn. Chceš, abych jí od tebe něco vyřídila?"

„Nic víc než že se za ní stavím později. A rovnou jí na pokoj pošli Michaela. Masáž jí udělá dobře a aspoň ji nějak zabavíme."

„OK." Zadržím dech a čekám, až zavěsí, abych hovor mohla ukončit.

Nastane pauza. „Proč jsi tak dlouho nebrala telefon?" zeptá se náhle Henry podezřívavě.

„Byla jsem na záchodě – čůrat," vypadne ze mě to první, co mi přijde na mysl. Ihned se začnu ošívat a čekám, že mi nebude věřit.

„Postarej se, aby se v klidu zabydlela," zní odpověď a pak telefon ohluchne.

„A s kým že se to sešel?" naléhá Belinda a netrpělivě ťuká vysokým podpatkem do mramorové podlahy.

„Jde o nějaké důležité telefonáty."

„Důležitější než *tohle?* Ukaž mi jeho rozvrh." Ruka s rudými nehty se natáhne k mému iPadu, a když si ho pevně přitisknu k hrudníku, Belinda otráveně vzdychne. „Vidím, že už si tě vycvičil."

Neřeknu na to nic, jen se zadívám ven na temně modrou hladinu zátoky a husté jehličnaté lesy na svazích za ní. Vrcholky hor jsou na Aljašce i v půlce května pokryté sněhem. Krása toho místa bere dech stejně, jako když jsem to tady viděla poprvé.

Jenže kouzlo zátoky Wolf Cove jako by náhle cosi pošpinilo.

„Nemá to něco společného s příjezdem jeho otce? Protože kdykoli se někde poblíž vyskytne William Wolf, začne se Henry chovat naprosto potrhle."

„Možná, ale nevím to jistě. Nic mi neřekl." Pomyslím na e-mail a uvědomím si, že pro Henryho nebude snadné

oznámit otci, že jim hrozí žaloba a soud. Wolf starší si na pověsti rodinného hotelu nejspíš velmi zakládá.

Do zátoky mezitím vjel trajekt a Belinda na mě přestala tlačit a vyptávat se. „Tak fajn, za deset minut jsou tady. Tohle je karta od její chaty." Strčí mi ji do ruky. „Penthouse číslo dvě."

„Hned vedle Henr… chci říct, pana Wolfa?" Henry si vysloveně přál, abych ho mimo soukromí jeho chaty oslovovala pan Wolf.

„Ano. Sám si to tak přál. Zavolej pokojským, ať jí tam doručí uvítací balíček přesně pět minut po příjezdu; nechceme, aby led v kyblíku se šampaňským roztál. A koordinátor ať je v pohotovosti. Musíme ji nějak zabavit, než se pan Wolf uráčí dorazit osobně, ať je, kde chce."

„O to už je postaráno. Michael dorazí každou chvíli."

„Masér?"

Přikývnu. „Na žádost pana Wolfa."

Belinda to vezme nepatrným pohybem hlavy na vědomí, upraví si na nose brýle s černými obroučkami a uhlazuje si vlnité blond vlasy, jaké mívají filmové hvězdy. „Na Roshanu Mafi je třeba udělat dojem za každou cenu. Od té potřebujeme prvotřídní recenzi. Postaráš se o to?"

„Ano."

„Vážně? Protože ti prsa prakticky lezou z výstřihu."

Polekaně sjezdu očima k rozepnuté halence. Zdá se, že vrchní knoflíček vyklouzl z příliš volné dírky. Je to náhradní blůza stejnokroje, protože tu poslední na mě Henry roztrhal. Rychle se zapínám a červenám se. „Tohle stejně nebude držet."

„Úklidová služba by ti měla dát spínací špendlík, než dostaneš líp padnoucí halenku. Tak si zapni svetřík, třeba to pomůže." Aspoň že se kvůli tomu Belinda nezlobí. Jako hotelová manažerka je přímo podřízená Henrymu. Sama

nosí silně vykrojené topy, co záměrně odhalují část jejích ňader, ale nemá smysl na to upozorňovat.

Zkusím si zapnout o číslo větší svetřík na velký knoflík v pase, ale jde spíš o módní doplněk než funkční zapínání.

„Fajn. Pamatuješ si všechno, co jsem ti řekla?“ ptá se Belinda. Nikdy neskrývala, co si o mně myslí – že jsem pitomá husa.

Raději se dívám stranou, aby neviděla, že jsem zvedla oči v sloup. „Jistě, zvládnu to.“ Ve skutečnosti stále myslím na e-mail, který jsem před chvílí četla, a Belindu jsem příliš nevnímala. To mi ale starosti nedělá, protože – jestli je pravda, co psal Henryho právník – žádná skvělá recenze nové pobočce Wolf Hotels stejně nepomůže, až to všechno praskne.

„Jo a ještě jedna věc – Roshana je pěkná zmije. Neber si její řeči osobně.“

Na to si jenom povzdechnu. *Super. Už se nemůžu dočkat.*

2

Výrazně tvarované tělo Roshany Mafi se vlní vzhůru po hlavním schodišti a poslíček za ní po rampě táhne nápadný kufr s potiskem zebří srsti. Ta žena je ještě úchvatnější než na fotografii z materiálů, které připravila Belinda. Na přiložené studiové fotografii seděla vzpřímeně na židli, havraní vlasy měla hladce sčesané dozadu, na sobě modrý byznys kostým, bílé pozadí zdůrazňovalo její bronzovou pleť.

I teď má lesklé vlasy upravené a bílý kostým se zdá dokonale nažehlený; s divokou přírodou v pozadí však působí její téměř černé oči mnohem vyzývavěji, jak se lesknou díky čerstvému větru od moře.

Zatínám ruce do pěstí, abych si nezačala žmoulat prsty. Neměla bych být tak nervózní, ani k tomu nemám důvod. Roshana a časopis *Luxury Travel* však něco znamenají a bez ohledu na Henryho možné problémy se zákonem ho tu stále reprezentuji a nechci nijak pokazit první dojem. Je to přece jen krásný nový hotel na krásném místě a členové personálu si platili přepravu až do Homeru, jak moc o tohle zaměstnání stáli. Sama tu pracuji sotva pár týdnů a odjet rozhodně nechci.

Jenže je mi jasné, že pokud můj vztah se šéfem vyjde najevo, posadí mě na letadlo zpátky do Pensylvánie – k mojí příliš starostlivé mámě a příliš prolhanému Jedovi.

Snažím se na to všechno zapomenout a nasadím oslnivý úsměv. „Slečna Mafi?“

Přejede po mně pohledem odshora dolů, jako by kontrolovala moji uniformu sestávající z bílé blůzy a těsně padnoucí sukně švestkové barvy, a teprve potom se mi zadívá do tváře. „Přesně tak.“

„Vítejte ve Wolf Cove. Jmenuji se Abbi a doprovodím vás do vaší…“

„Kde je Henry?“ Nasadí panovačný tón, což mě ihned znejistí.

„Byl odvolán v naléhavé věci a požádal mě, abych vám vyřídila, že se s vámi spojí, jakmile to bude možné. Velice se omlouvá.“

Roshana jen nesouhlasně odfrkne a neříká nic.

Mrzí ji snad, že pro ni majitel hotelu nenechal natáhnout červený koberec? Nebo jí jde o to, že se nedostavil Henry osobně? Samozřejmě jsem si všimla, že použila jeho křestní jméno, ale zatím jsem věřila, že se nikdy nesešli. Jistě si před cestou udělala nějaký průzkum, stejně jako on v jejím případě. Je tedy možné, že hezký milionář tuhle dámu z důležitého časopisu osobně zaujal.

Třeba se do hotelu rozjela i z jiných než pracovních důvodů.

Psal jí snad Henry ten osobní vzkaz k dárkům na uvítanou, protože jí chtěl nabídnout víc než jen pár citátů pro její pochvalný článek?

Proto ji snad ubytoval v chatě vedle sebe?

„Tak mě zaveďte do mého apartmá.“

„Jistě.“ Snažím se překonat záchvěv žárlivosti. Nasadím opět přívětivý úsměv a urovnám si svetřík, abych působila profesionálně. „Pojďte, prosím, za mnou.“

* * *

„Je to vaše první cesta na Aljašku?“

Roshana vydá zvuk, který se podobá souhlasu, ale jistá si nejsem. Cestou po kryté cestě k její chatě téměř nepromluvila. Já bych upřímně taky raději naslouchala vrzání koleček jejího kufru, který za námi táhne poslíček, než se s ní pokoušela konverzovat.

„Jsem si jistá, že si to tu zamilujete. Wolf Cove je kouzelné místo.“

Pak se Roshana krátce rozhlédne po svém apartmánu, po stropních trámech i designérských detailech, a výraz má stále chladný. Chata je stejná jako ta Henryho, zařízená v příjemných odstínech bílé a krémové, kde kov kontrastuje se dřevem. Jde o interiér, kde si příčetný host rozhodně nemá nač stěžovat.

„Do ložnice, prosím,“ mávne Roshana rukou s indigovými nehty na poslíčka, přestože už tam s kufrem zamířil.

Přejdu k nejbližšímu telefonu na psacím stole. „V chatách typu penthouse máte k dispozici osobní službu. Stačí, když stisknete tlačítko s nápisem ‚personál’ – udělám přesně to a za pár vteřin se otevřou dveře ze služební místnosti – „a tady Andy vám bude k dispozici.“

„Zdravím, slečno Mafi. Je mi potěšením, že vám mohu být po dobu vašeho pobytu k službám.“ Andy, vysoký atraktivní blonďák s australským přízvukem, přidá na uvítanou i úsměv s dolíčky ve tvářích. Zrovna před půl hodinou stál v lobby vedle mě, když mu Belinda řekla, aby ten úsměv využíval ve dne i v noci, protože přesně to teď bude dělat – čekat v té malé místnůstce na Roshanino zavolání celých čtyřiadvacet hodin.

Když Roshana uvidí svého osobního asistenta, přece jen trochu zjihne, přesně jak Belinda předpokládala.

„Do deseti minut dorazí ještě Michael a nabídne vám celotělovou masáž. Je to osobní masér pana Wolfa a pan Wolf ho pro vás objednal.“

Roshana přikývne. Nepatrně.

„Jestli ode mě nic dalšího nepotřebujete, Andy vás tu provede a seznámí vás s programem, který jsme připravili. Zahrnuje všemožné výlety i služby, prostě tu nejlepší péči, jakou vám náš hotel může nabídnout.“ Už bych se vážně ráda viděla zpátky v Chatě číslo jedna, kde bych mohla v tichu přecházet kolem stolu a trápit se kvůli zlotřilému šéfovi.

Jelikož Roshana mlčí, beru to jako povel, že můžu jít.

Na cestě ke dveřím na mě však ještě zavolá: „Vyřiďte svému zaměstnavateli, že mě zklamalo, že mě nepovažuje za prioritu.“ Pronáší to blahosklonně, ale je mi jasné, že jde o varování. Věří, že v panice poběžím za šéfem, abych to vyřídila, protože jinak o nás do svého časopisu napíše něco nelichotivého.“

Jenže já jsem si tentokrát jistá, že Henry má mnohem větší starosti než zrovna tohle. „Jistě. Mezitím prosím přijměte jeho uvítací dopis a taky jeho omluvu.“ Ukážu směrem ke kytici vlčích bobů a sibiřských floxů na jídelním stole a mrzí mě, že jsem se do téhle chaty nedostala dřív, abych si přečetla, co jí vlastně napsal.

Potom už raději zmizím, abych nemusela poslouchat další výhrůžky, a spěchám k Chatě číslo jedna. S pomocí karty projdu dveřmi pro personál. I když se uvnitř apartmánu chovám svobodněji, venku musím zachovávat zdání profesionality.

„Prokristaboha! Já si od ní nenechám zničit život. Udělej prostě, co musíš, kurvafix!“

3

Ihned zachytím vchodové dveře, aby se hlasitě nepřibouchly, a přejdu po špičkách k těm z místnosti pro personál do Henryho apartmánu. Srdce mi prudce buší. Dveře jsou jako vždy dokořán, abych měla přístup do celé chaty. Jenže hned mi dojde, že by Henry nemluvil tak otevřeně, kdyby tušil, že jsem nablízku.

Věta „udělej, co musíš“ mi ale nahnala strach. Co tím přesně myslel, když jde o ženu, která ho obviňuje ze znásilnění a chce mu tím zničit život?

Najednou se poslouchání cizích hovorů nejeví jako dobrý nápad. Ani tak si nemůžu pomoct. Obejmu se kolem pasu, jako bych samu sebe chtěla utěšit, a poslouchám, jak muž, do něhož jsem ještě včera byla blázen, na někoho řve do telefonu.

Tohle je docela jiný Henry. Obyčejně se dokáže chovat klidně a s chladnou arogancí, i když je rozčílený. Teď se ale přestal ovládat, jako by skutečně dostal strach, a není se vlastně čemu divit.

„Na to ti seru! Jsi můj právník a já trčím na Aljašce, kde se pokouším rozjet hotel, do kterého jsem vrazil miliony z vlastní kapsy. Tenhle víkend tu mám zástupce médií a na

nic jiného mi nezbývá čas! Neříkám, že to musíš dělat *ty*, někoho si na to najmi!“

Panebože. Koho má najmout a na co? Ucpu si radši pusu, abych nevyjekla nahlas.

„Jasně, že otec chce, abychom to urovnali a dohodli se s ní. Nestojí o soudy. Umíš si představit titulky v novinách?“ Nastane delší pauza, protože Henry naslouchá muži na druhé straně, až ho zas přeruší: „Do hajzlu!“ Nadskočím, protože se ozve rána a třeskot skla, jak se něco rozbilo na podlaze. Že by lampa? „Nepotřebují testy DNA, aby dokázali, že jde o moje semeno. To ti můžu potvrdit rovnou… Cože? Kruci, jak si to mám pamatovat? Tři týdny, nebo čtyři? Musela si to prádlo celou dobu schovávat… Proč mi to dělá? Kruci, vždyť jsem jí dal tři měsíce placeného volna, napsal jsem jí skvělé doporučení a nakonec slíbila, že podepíše dohodu. *Ty* jsi tvrdil, že ji podepíše. Tak co se kruci najednou změnilo? Ne, tohle je její volba, ne moje. Takhle to skončit nemělo… Ne! Je mi jedno, jestli tvoje firma zastupuje celou síť hotelů, jsi taky můj právník a uděláš, co ti říkám.“ S každou větou jako by jeho slova zněla výhružněji. Tohle jsem neměla slyšet.

„Tak poslouchej, Dysone. Mně je jedno, jestli mám dost peněz, abych jí zaplatil, co chce. Já se nenechám vydírat nějakým nesmyslným obviněním. Je prostě naštvaná, že se mnou nebude mít domeček a tři děti, což jí vážně nemůžu nabídnout. Jo, nejspíš ji to urazilo, ano. Proč by si jinak schovávala měsíc staré kalhotky a obviňovala mě ze znásilnění? Děláš si ze mě legraci? Já jsem nikdy ženskou k ničemu nutit nemusel. Chtěla to sama. Vysloveně mě o to *prosila.“*

On tedy tvrdí, že si Kiera všechno vymyslela. Ale je to pravda? Nebo je přirozené, že bude do poslední chvíle zapírat? *Ona mě o to prosila.* To přece říká každý násilník, nebo ne?

Jenže taky je pravda, že Henry je mocný muž se spoustou peněz. Krásný chlap, který mě během několika dnů dokázal tak pobláznit, že bych pro něj udělala cokoli.

A ženské umějí být pořádně pomstychtivé. Doma v Greenbanku nachytala jistá Billie Jo Clayburnová svého muže Matta v posteli s jinou. Hned další den, když odešel do práce, mu vyluxovala bankovní účty, prodala jeho auto, golfové hole, zděděné starožitnosti i obleky – prostě všechno trochu cenné zmizelo v nějakém vetešnictví v Pittsburghu, a než se její muž vrátil z práce, stihla skočit na první letadlo do Evropy. Po zbytek léta na Facebooku zveřejňovala fotky, jak sedí na klíně různých mužů, děkovala Mattovi, že jí za těžce vydělané peníze umožnil dovolenou snů, a přála mu, ať je se ženou svého šéfa šťastný.

Není třeba dodávat, že Matt přišel o peníze i o práci a nemohl s tím prakticky nic dělat, protože mizera a podvodník byl přece on.

To, jak vehementně Henry popřel svou vinu, mi ale dost ulevilo, protože jsem zoufale potřebovala slyšet, že by nic takového neudělal. Jenže úlevu rychle přebila drsná realita a ublíženost.

On spal i s bývalou asistentkou.

A já jsem mu právě dala panenství. Jen tak.

Žaludek se mi obrací nanovo. Tak rychle mě přemohl a ovládl každou moji myšlenku, i když nejsem víc než další hračka. Jen sexuální uvolnění, co se nabízelo.

Ozve se další rána a klení – Henry nejspíš nakopl židli. Přechází sem tam kolem stolu. „Jasně, že to ten detektiv chce vyšetřovat. Dala mu kalhotky jako důkaz a její manžel přidal výpověď o nějakých modřinách na ruce, což je taky lež. Příští týden po mně nejspíš budou chtít vzorky na test DNA. Pokud nebudu spolupracovat, ulpí na mně podezření, a ty vzorky stejně nakonec dostanou. A když testy ukážou shodu, zatknou mě. *Na to nesmí dojít,* Dysone! Jo,

jasně že se můžu pominout! Kdyby se to dostalo do médií, nikomu nevysvětlím, že je to nesmysl… Kdo, Kiera? Ne, ta nemá tušení…“

O čem nemá Kiera tušení?

Henry si frustrovaně vzdychne v reakci na slova svého právníka. Škoda, že nezapnul odposlech. „Mám dojem, že je za tím ten její podělaný manžel. Nejspíš už ji dávno nedokáže uspokojit, a tak se mstí.“

Henry tedy rozhodně nectí svátost manželskou. Což je druhé minus, kdyby náhodou nestačila ta predátorka, co po něm jde.

„Ano, jen do toho. Domluvím s ostrahou, aby tě pustila dovnitř.“

Zadržuju dech, zatímco Henry naslouchá právníkovi a v chatě se rozhostí ticho.

Vtom mi v kabelce začne vyzvánět telefon.

Potlačím zděšené syknutí a rychle po něm šátrám. Kabelka mi přitom sklouzne z ramene a přistane měkce na zemi. Vrhnu se k ní, tiše kleju a hledám ve vnitřní kapse mobil. Rychle ho vypnu a doufám, že mě Henry neslyšel.

Ještě stále klečím, hlavu mám skloněnou, když se pootevřou dveře a zahlédnu vyleštěné černé polobotky.

„Už musím jít. Zavolej, až budeš v mojí kanceláři, dám ti kód k sejfu,“ dodává Henry náhle nepřirozeně klidným tónem, který je však stále dost výhružný.

Dávám si načas, sbírám těch pár drobností, co jsem vysypala z kabelky, a přemýšlím, jak se zachovat. Co bych měla říct? Budu dělat hloupou? Předstírat, že jsem nic neslyšela, usmívat se a čekat, až mě třeba políbí?

Nebo mi řekne, abych se svlíkla…

Až mě ošuká na stole nebo v posteli?

Přestože mě jeho chování právě děsí, lhala bych, kdybych nepřiznala, že mě představa jeho doteků rozpaluje klín. Nejspíš ze mě už udělal sexuálního devianta. Nemůžu

ale dál klečet, jako bych čekala, až si rozepne poklopec. Konečně se tedy odvážím zvednout hlavu a on ke mně v tu chvíli natahuje ruku.

Má to být gesto džentlmena, jenže u pana Wolfa jde jako vždy spíš o povel.

Vsunu tedy ruku do jeho mozolnaté dlaně – ztvrdlé nejspíš při štípání dřeva – a pomalu vstávám. Pro uklidnění se zhluboka nadechnu a pak přejedu očima vzhůru po jeho dokonalém černém obleku, který se do aljašské divočiny tak zatraceně nehodí, až mu konečně pohlédnu do tváře. Pohled jeho ledových modrých očí mi opět zkroutí žaludek.

„Zas ten tvůj *nepěkný* zvyk poslouchat za dveřmi, Abigail," promluví šeptem.

Moc dobře ví, že nesnáším, když mi říká Abigail, ale teď není vhodná chvíle to připomínat. „Nechtěla jsem rušit."

„Lžeš." Nepatrně se ušklíbne. „Cos přesně slyšela?"

Nadešla chvilka pravdy. Mám lhát a usmívat se, nebo ho konfrontovat s tím, co už vím? Co si vyberu?

V konfrontacích jsem nikdy nebyla dobrá, spíš v nich naprosto selhávám, což mám asi po otci. Proto nás matka dokáže tak komandovat, proto oba žijeme podle toho, jak si přeje paní Bernadette Mitchellová. Proto jsem Jedovi nedokázala jednu vrazit, když se provalilo, že mě podvádí – a ještě měl tu drzost prosit mě, abych na něj počkala, než se vybouří. Proto nejspíš od setkání s Henrym popírám, o co mu se mnou jde, i když to tuším.

A dál už to dělat nechci. Jenže musím být zároveň rozumná, jelikož Henry by nevzal dobře nic, co by mu připadalo jako výhrůžka.

Zabloudí očima k mé blůze, a tak poznám, že se mi zase rozepnul knoflíček. Halenka příliš nezakrývá můj naditý výstřih, což je nejspíš jedna z věcí, které na mně obdivuje.

Pustím tedy jeho ruku a rychle se zapnu, jako bych mu chtěla odepřít potěšení z mého těla. Podívá se mi do očí, ale podle toho, jak se zaleskly, je jasné, že tohle drobné gesto stačit nebude.

„Zaslechla jsem něco o ženě, která tě o to ‚vysloveně prosila' a taky něco o jejím manželovi."

To přece jen zředí Henryho nebezpečné myšlenky. Povzdechne si, otočí se a vrací se do svého apartmá. Jdu pomalu za ním a zoufale čekám, jak mi odpoví. Vždyť už většinu pravdy znám, co mi k tomu tedy řekne sám?

Pak se zamračím, protože Henry zamíří ke křišťálové karafě s whisky. „Je sotva poledne," prohodím.

„A někde jinde je zas pět odpoledne," zamumlá a nalije si do sklenice zlatavý drink.

„Víš jistě, že děláš dobře, když je tu tolik novinářů? A k tomu tvůj otec. Co když si toho všimnou?"

„Že jsem cítit skotskou je zrovna teď ten nejmenší problém." Napije se. Sleduju, jak mu na krku poskočil ohryzek, a bezděky pootevřu pusu, když si vzpomenu, že právě tam jsem mu přejížděla jazykem. Takových míst bych na něm ovšem našla spoustu.

Ticho se prodlužuje. Henry se ke mně obrací zády a chvíli zírá z okna na úchvatný výhled na temnou vodu a lesnaté pobřeží, které tvoří zátoku Wolf Cove, jež je součástí zálivu Kachemak Bay. Henryho rodina tady vlastní pozemky po celé generace, on sem jezdil v dětství, a nakonec se tu rozhodl vybudovat luxusní hotel.

„Moje bývalá asistentka podala civilní žalobu na společnost Wolf Hotels a vypověděla na policii, že jsem ji přinutil ke styku. Dokázat to mají kalhotky s mým semenem a tvrzení jejího manžela, že se ze schůzky se mnou vrátila s modřinami na rukou, protože jsem ji prý svázal. Bylo zahájeno vyšetřování a nejspíš mě přijdou zatknout. Kiera požaduje deset milionů jako odškodnění,

pokud nestojím o soudní proces, což mě otec donutí zaplatit ze svého, aby moje problémy nepoškodily pověst firmy Wolf Hotels. Kdybych byl skutečně obviněn ze sexuálního napadení, otec mi nikdy nesvěří správu celého podniku. I tak bude správní rada požadovat moje okamžité odstoupení z funkce výkonného ředitele."

To je v podstatě totéž, co jsem před chvílí slyšela, ale z jeho úst to zní reálně a uvěřitelně. Nezmůžu se na nic, jenom stojím a šokovaně zírám.

„A udělal jsi to?"

„Co jako?" Prudce se otočí a jeho rozčilený pohled mě skoro fyzicky zasáhne. „Jestli jsem ji k něčemu *přinutil?* Ne. *Samozřejmě* že ne."

Polykám naprázdno, protože i tak mě to tíží. „Ale spal jsi s ní." Zní to ublíženě a malicherně.

Henry se tváří nechápavě. „Právě jsem ti vysvětlil, že můžu přijít o všechno, na čem jsem tak dlouho pracoval, jenom kvůli *falešnému* obvinění, a ty se staráš, jestli jsem s ní spal?" Ušklíbne se a zavrtí hlavou. „Odpověď zní ano, spal jsem se svou bývalou asistentkou. Ale nešlo o žádné násilí: byla zatraceně svolná. Cítíš se teď líp?"

Ne. Ani trochu. „Myslela jsem, že…" Hlas se mi zadrhne, protože se mi špatně dýchá. „Ani nevím, co jsem si myslela."

Henry si prohrábne husté kaštanové vlasy a mírně je tím rozcuchá. Jasně vidím, jak se mu svaly na krku a ramenou napínají. Je rozčilený a ustaraný, to je jisté. V tom lepším případě přijde o svůj hotel a budou ho vláčet bahnem, v tom horším skončí ve vězení.

„Je mi líto, že ti něco takového provedla. Kdybych ti mohla nějak pomoct, udělám to. Chci, abys to věděl."

Henry se chystá něco odpovědět, ale pak se zarazí a jen mi očima přelétne po těle. Jeho podpatky ostře klapou na dřevěné podlaze, a jak se ke mně blíží, cestou rázně odloží sklenici na stůl. „Tys myslela…" Hlas má náhle jemnější,

když se u mě zastaví, podobně jako výraz očí, když mi prstem zvedne bradu, abych na něj pohlédla. „…že jsem se s žádnou asistentkou ještě nevyspal. Že jsi výjimka.“

Chci to popřít, ale zaváhám. *Ano.* Přesně to jsem si myslela. A proč vlastně? Naznačil snad někdy, že bych byla v něčem jiná? Nebo jsem prostě *chtěla* věřit, že ten citový chaos mezi námi je něco speciálního a nezvladatelného? Že snad *já* jsem nějak speciální?

Napjatě mě pozoruje a čeká na odpověď.

„Myslela jsem, že něco takového běžně neděláš,“ připustím konečně.

„A kdybych řekl, že *tohle,*“ mávne rukou mezi našimi těly, „je opravdu jiné? Že od chvíle, kdy jsem tě v noci potkal tam na molu, tak rozkošně hádavou a bojovnou, vím, že ty jsi opravdu jiná? Věřila bys mi to?“

Věřila? Možná bych tomu jenom *chtěla* věřit. Copak to tak nemá každá žena, když potká někoho, kdo docela ovládne její myšlenky? Ať si to přiznáme nebo ne, copak všechny tajně nedoufáme, že se do nás takový muž naprosto zblázní, ztratí sebekontrolu a nebude myslet na nic jiného?

Nebo to zažívá jen hloupá romantická naivka jako já?

Přehrávám si v hlavě všechno, co o nás dvou Henry řekl. Co to podle něj vlastně děláme? Já se dostávám ze vztahu s pitomým ex-přítelem Jedem a můžu u toho čtyři měsíce šukat se šéfem. Henry řídí svůj nový hotel a přitom souloží se svou asistentkou. *To je celé.* Neměla bych na to zapomínat. Řekl to přece jasně a nikdy mi nesliboval nic vážnějšího.

Navzdory tomu jsem přesvědčovala sama sebe, že je mezi námi hlubší pouto.

Možná jsem občas bezpáteřná, většinu času jistě naivní, ale nemůžu se při plném vědomí chovat jako hloupá husa. „Ne. Kdybys něco takového řekl, nevěřila bych tomu.“

„Tak vidíš. Což je asi správné.“ Přikývl spíš pro sebe. „Takže tady nebudu stát a zbytečně tě přesvědčovat. Věříš ale, že bych byl schopný někoho znásilnit? Přinutil jsem tě snad někdy k něčemu, cos nechtěla?“

Pátrám očima v jeho ostře řezané, čerstvě oholené tváři a hlavou se mi honí vzpomínky – nahý Henry, Henry, když mě svléká, Henry když se dobývá do mého dychtivého těla – už jen to stačí, aby se mi zadrhával dech. „Ne, nikdy.“ Chová se rázně, je dominantní, často mě pokouší, ale nikdy by mě k ničemu nenutil proti mé vůli. Pokaždé jsem to chtěla taky. *Pokaždé.*

Ale co když Kiera ne? Je přece vdaná. Nezkusila mu aspoň jednou říct ‚ne’? „Možná jsi špatně pochopil, že to nechtěla? Nejde o nějaké nedorozumění?“

Henry stiskne zuby. „Ne, Abbi. Nic takového se nestalo. Neustále mě sváděla, pořád chtěla…“ Zarazí se a na moment zavře oči. „Pak jsme se dohodli, že bude lepší, když si najde jinou práci, protože jsem jí nemohl dát, co si přála.“ Jako by na chvilku shodil masku a v jeho výrazu zahlédnu zranitelnost, zlost, znechucení… a taky strach. „Nikdy jsem se jí nedotkl způsobem, jaký by nevítala. Potřebuju, abys mi to věřila.“

Proč? Proč bych mu to právě já měla věřit?

Kromě toho, že asi věřím.

Zadíval se mi do tváře, a nejspíš to na mně poznal, protože ihned zjihl, uvolnil ramena a dlouze si vydechl. Pak zvedl ruku, přejel mi po tváři klouby prstů a zašeptal: „Netušil jsem, jak ti to říct. Ale *chtěl jsem,* vážně. Dozvěděl jsem se to včera večer a marně jsem si lámal hlavu, jak ti to podat, aby ses zbytečně nevyděsila.“

„A měla bych se děsit?“

Bere mě pevně za boky, nakloní se a zaboří mi tvář do důlku mezi ramenem a hrdlem. Cítím, jak mi jeho dech

ohřívá kůži. „*Já mám strach,*“ přizná se konečně šeptem. „Nevěřil jsem, že by mi něco takového mohla udělat.“

I navzdory žárlivosti, že zažíval tolik intimity s bývalou asistentkou, mě tahle chvilka, kdy mi ukázal, jak je zranitelný a jak se bojí budoucnosti, nutí ho chránit a poskytnout mu útočiště.

Přejíždím mu vzhůru po pažích a ramenou, užívám si to, a pak ruce, skoro konejšivě, spojím na jeho šíji. „Budou to vyšetřovat a určitě zjistí, že Kiera lhala. Potom to zase bude dobré.“

Nejsem si jistá, jestli tomu věřím. Ale Henry to teď potřebuje slyšet.

Taky mám obavy, že se sama dost spálím, jestli se do jeho problémů nechám zatáhnout. Ale jestli se lidi u nás doma dozvědí, že jsem spala se svým šéfem, tak co? Je přece tolik horších věcí, co bych mohla udělat. To zvládnu. Neměla bych se chovat sobecky. Možná si nezasluhuju, aby na mně ulpěl Henryho skandál, ale on si zas nezaslouží, aby mu bývalá milenka prováděla tak strašné věci.

Je tu ovšem ještě ta věc s jejím manželem. „Věděl jsi, že je vdaná…“

„Řekla mi, že žijí odděleně.“

„Ale nebyla to tak docela pravda.“

Henry vzdychne, odtáhne se ode mě a jde si pro skleničku. „Nikdy jsem netvrdil, že jsem svatý, Abbi, no to snad víš. Než jsem se jí vůbec dotkl, pracovali jsme spolu dlouhé měsíce, dvanáct hodin denně i o víkendech. Sblížili jsme se postupně… Vyprávěla mi, že v manželství není šťastná, tvrdila, že ji moc přitahuju. Tak jsem se nakonec nechal svést.“ Dopije obsah sklenice. „Stejně jako ty, pamatuješ? Řeklas mi, že se chceš dostat z rozchodu s tím idiotem, který si přál, abys na něj čekala, zatímco šuká s jinou.“ I když stojí asi dva metry ode mě, cítím jeho pohled, jako by se mě dotýkal – nejdřív na rtech, pak ve

výstřihu, kde se mi každou chvíli opět rozepne knoflíček. „Nebo už jsi na něj docela zapomněla? Pak jsem svůj úkol zvládl dobře."

„On se se mnou rozešel. A nebyl můj manžel."

Henry si v rychlosti uvolní uzel kravaty, několika kroky ke mně dojde a jeho mohutnost je až hrozivá. Instinktivně ustoupím, ale narazím zády do zdi. „Opravdu ti tak záleží na tom, s kým jsem v minulosti spal a jestli byla nebo nebyla vdaná, Abbi? Minulost je pryč. Všichni děláme chyby." A opře se rukama o stěnu u mé hlavy, čímž mě uvězní na místě.

Bože, proč je tu najednou takové horko? Jak to jen dělá? Měla bych být pořád znechucená – a zčásti jsem – přesto se nadechuju té jeho omamující kolínské, užívám si tepla sálajícího z jeho mohutného těla a připomínám si, kolikrát mě jeho ruce a ústa dokázaly potěšit.

„Ano, záleží." Je to jen chabý pokus o morální nadhled a sama sobě to nevěřím. Henry povytáhne obočí, čímž potvrdí, že on taky ne.

Zvlášť proto, že už ztěžka oddechuju.

„Já prostě nevím," dodávám. „Netuším, co si o tom všem myslet."

Henry pohne zápěstím a rozepne mi knoflík svetříku. Stejně rychlým pohybem rozepne i ten ve výstřihu a pak další a další, až odhalí ňadra v prosté bílé podprsence. Není to zrovna sexy prádlo, ale nic svůdnějšího jsem si s sebou na Aljašku nepřivezla. Pro moje čtyřky se erotické prádélko taky dost špatně shání, a ještě stojí kupu peněz.

„Měl bys už jít. Čekají na tebe davy novinářů a…" Nedopovím a zalapám po dechu, když mi svetřík stáhne z ramen. Svižně mi rozepne zbylé knoflíčky halenky, sloupne ji ze mě spolu s ramínky podprsenky, a ta mi spadnou k loktům. Nalitá ňadra mi trčí v chladném vzduchu, napospas Henryho žhavému pohledu.

Je mi jasné, kam to povede. I když se Henry Wolf umí skvěle ovládat, vždy rád dokončí, co začne.

Takže mi hned nato vyhrne sukni a zahákne mi paže pod stehny. Téměř bez námahy mě zvedne a přitlačí ke stěně, mocnou erekcí se mi tiskne mezi nohy, zatímco do úst vtahuje první bradavku.

Bezděčně zasténám, zakloním hlavu a opřu ji o stěnu za sebou. Užívám si slastného dotyku jeho jazyka na kůži i hrozby jeho zubů, jimiž mě škádlí. Vyprostím ruce z podprsenky, abych mu mohla hrábnout do vlasů, pevně tu hřívu stisknout v dlaních a přitom se klínem nestydatě tisknu k jeho erekci.

Ještě jednou ostře nasaje moji bradavku – až to zabolí – a nechá ji vyklouznout z úst. Pak zvedá hlavu k mým rtům. Přirazí mě ke zdi pánví, uchopí mě oběma rukama pod bradou a docela něžně mě políbí. „Po tom maléru s Kierou jsem neměl zájem o nikoho dalšího. Chtěl jsem se soustředit na Wolf Cove a oficiálně převzít řízení celé firmy s tím, že bych si časem našel někoho vhodného. Ale potkal jsem tebe a všechno šlo do háje. Seběhlo se to tak rychle, vůbec jsem to nečekal…“

Zírám do těch krásných modrých očí – náhle se zdají upřímné, raduju se z jeho slov a z příslibu, který z nich cítím. Je něco takového možné? Mohl by tenhle silný, mocný muž něco cítit právě ke mně? Vím samozřejmě, že ho přitahuju. I to mě dost šokuje, ale důkaz jasně cítím na svém těle a dokázal mi to i mnohokrát předtím.

Jenže on možná právě naznačuje, že by tohle všechno mohlo znamenat i něco *víc*. Nebo ne?

Náhle mě zaplaví vlna emocí.

Zavírám oči a opět si užívám, jak mě jeho horký dech hladí na šíji.

„Už bys mohla vědět, že moc rád přiměju ženskou, aby křičela – ale ne bolestí. Miluju, když ji dokážu rozechvět,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zkroť mě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.